

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: **J. S.**
bytem X
zastoupena Mgr. Miroslavem Ševečkou, advokátem
sídlem Banskobystrická 157, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 2, Brno

za účasti: 1. EG.D, a.s.
sídlem Lidická 36, Brno

2. CETIN, a.s.
sídlem Českomoravská 19, Praha 9

3. ONIV s.r.o.
sídlem Kohoutova 1a, Brno
zastoupen JUDr. Filipem Králíkem, advokátem
sídlem Koblížná 19, Brno

4. Bytové družstvo Štefánikova 50
sídlem Štefánikova 119/50, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MMB/0224050/2020,
č.j. OUSR/MMB/0168436/2020 KUJI ze dne 3.6.2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

- 1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MMB/0224050/2020, sp.zn. OUSR/MMB/0168436/2020 KUJI ze dne 3.6.2020, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti územnímu rozhodnutí č. 208 vydaném Úřadem městské části města Brna, Brno-Královo Pole pod č.j. BKPO/21144/17/2300/2326/13/Jan dne 30.1.2020. Tímto rozhodnutím byla podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen stavební zákon), umístěna stavba „Novostavba bytového domu – X“.

II. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

- 2. Žalobkyně namítá, že žalovaný aplikoval stavební zákon v nesprávném znění, neboť dne 15.11.2019 došlo ze strany žadatele k takové obsahové změně žádosti – šlo o stavbu obsahově změněnou a odlišnou - že je nutné ji posuzovat dle příslušného (pozdějšího) znění stavebního zákona.
- 3. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť nepostupoval v souladu s § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a současně tím porušil právo žalobkyně na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyni totiž dle jejího názoru bylo postupem žalovaného odeprána možnost seznámit se s podklady „nové“ žádosti žadatele – 3. osoby zúčastněné na řízení.
- 4. Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost řízení ve skutečnosti, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu a § 96b stavebního zákona bez odpovídajícího závazného stanoviska.
- 5. Žalobkyně současně namítá, že žalovaný překročil meze správního uvážení v rozporu s § 2 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a porušil práva žalobkyně zakotvená v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Důvodem, který žalobkyni k uvedeným závěrům vede, je nedostatečnost (části) projektové dokumentace, kterou vytýkal Magistrát města Brna (č.j.

MMB/0290312/2019, sp.zn. OUSR/MMB/0122840/20419 ze dne 25.7.2019) a která nebyla žadatelem odstraněna.

6. Žalobkyně brojí i proti nepodloženému závěru žalovaného o souladu navrhované stavby s cíli a úkoly územního plánování, charakterem území a požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot, a to i v rozporu s vlastní rozhodovací praxí, k čemuž žalobkyně odkazuje na rozhodnutí č.j. MMB/0214851/2020, sp.zn. OUSR/MMB/0459184/2019 ze dne 4.6.2020.
7. Konečně žalobkyně namítá nesouvztažnost dříve vydaných vyjádření dotčených orgánů k až později zpracované a předložené projektové dokumentaci „Revize 08/2019“ z listopadu 2019.
8. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhuje jej, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, trvá na věcné správnosti napadeného rozhodnutí a nesouhlasí s námitkami žalobkyně. Žalovaný tak navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s.
12. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s.ř.s., neboť pro takový postup s ohledem na charakter věci a na to, že žalobě nepřiznal odkladný účinek, shledal dostatečně závažné důvody. Současně stav vyřizování věci podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 a 67 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech podle zdejšího soudu umožnil.
13. Osoba zúčastněná na řízení 3., resp. její právní předchůdce společnost BCM INVEST s.r.o., sídlem Veveří 268/52, Brno, podal dne 18.12.2017 žádost o územní rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba bytového domu – X“. Stavební úřad na základě této žádosti vydal rozhodnutí č.j. BKPO/21144/17/2300/2326/7/Jan ze dne 9.1.2019, kterým předmětnou stavbu umístil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na základě něhož žalovaný rozhodnutím č.j. MMB/0290312/2019 ze dne 25.7.2019 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť žadatelem předložené podklady nebyly dostatečné k projednání záměru a stavební úřad tedy nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stavební úřad v dalším řízení v souladu s právním názorem žalovaného vyzval žadatele podle § 86 odst. 5 stavebního zákona k doplnění žádosti; ten

žádost doplnil podáním ze dne 15.11.2019. Stavební úřad na základě doplněné žádosti umístil navrhovaný záměr rozhodnutím č.j. BKPO/21144/17/2300/2326/13/Jan ze dne 30.1.2020. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala a žalovaný odvolání napadeným rozhodnutím zamítl.

14. Nejprve bylo třeba se vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. V souladu s § 76 odst. 1 s.ř.s. soud napadené rozhodnutí zruší (mimo jiné) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
15. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to pro údajný a pouze slovně deklarovaný a ničím nedoložený nesoulad navrhované stavby s cíli a úkoly územního plánování, charakterem území a požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot.
16. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. S ohledem na formulaci žalobního bodu žalobkyně brojí proti nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu – stavební úřad však posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací (str. 9-10), s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot (str. 10-11), s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů (str. 11) a s požadavky na veřejnou dopravní i technickou infrastrukturu (str. 11-12) odůvodnil.
17. Konkrétně k souladu s cíli a úkoly územního plánování stavební úřad uvedl, že *„novostavba bytového domu svým objemem a architektonickým řešením je navržena v kontextu s okolní zástavbou, odpovídá urbanistickým a architektonickým požadavkům na prostorové uspořádání území a řešení staveb v tomto území, respektuje stávající bezprostředně sousedící zástavbu a nenarušuje tak kvalitu bydlení v lokalitě. ... Stávající ÚpmB pro danou lokalitu, tedy část katastrálního území Ponava nestanovuje limity pro vzhled, typ zastřešení, členění stavy, posuzuje se pouze soulad s okolní zástavbou. Předložený návrh nevybočuje ze současného způsobu zastavění a sleduje trend zahušťování zástavby. Vzhledem k uvedenému se navržený objem a charakter stavby jeví v předmětné lokalitě jako přípustný.“*
18. Zdejší soud považuje odůvodnění závěru o souladu záměru s územně plánovací dokumentací i cíli a úkoly územního plánování za jasné a přezkoumatelné; tato žalobní námitka tak není důvodná.
19. Odkazuje-li žalobkyně na rozhodnutí žalovaného v jiné věci č.j. MMB/0214851/2020, sp.zn. OUSR/MMB/0459184/2019 ze dne 4.6.2020, kde měl dospět k jinému závěru, čímž založil legitimní očekávání žalobkyně, pak ze žalobkyní uvedené citace jednoznačně plyne, že i v tomto rozhodnutí žalovaný posuzoval záměr prizmatem funkčních a prostorových podmínek územního plánu pro využití stabilizované plochy (jak ostatně i žalobkyně v citaci správně zdůraznila). Bez ohledu na uvedené však zdejší soud konstatuje, že legitimní očekávání (žalobkyně) je možné založit toliko ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý

výklad a použití právních předpisů – tak tomu v posuzované věci ale není, neboť legitimní očekávání žalobkyně mělo založit toliko jedno rozhodnutí žalovaného v jiné věci.

20. Namítá-li žalobkyně na dalších místech žaloby obecně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak zdejší soud taktéž obecně konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou patrné důvody výroků rozhodnutí, podklady, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel a k jakým závěrům dospěl. Zdejší soud tak neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným; nesouhlas žalobkyně se závěry žalovaného přitom sami o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobit nemohou.
21. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný aplikoval nesprávné znění stavebního zákona, neboť doplněním žádosti ze dne 15.11.2019 došlo fakticky k novému řešení projektové dokumentace dané stavby, ač název zůstal stejný. Žalobkyně uvádí, že *„[k]onkrétně zde takto prokazatelně došlo ke změně počtu bytů dané stavby a celého jejího dispozičního řešení, změnil se nároky na parkovací stání, změnil se odlišným řešením fasád celkový vzhled a vliv dané stavby na její okolí a změnil se charakter dané stavby. Dle žalobce zde tedy nebylo bez dalšího nadále možné hovořit o tom, že jde o stejnou stavbu, než o jakou bylo původně žádáno. Změna stavby byla zcela zásadní a původní podklady rozhodnutí nemohly obstát. Změna stavby měla rovněž za následek přímé dotčení práv žalobce ve smyslu zhoršení podmínek pro bydlení (zvýšená hluchost, zastínění pozemku žalobce, zhoršení situace s parkováním, možný negativní vliv na stabilitu jeho sousedící nemovité věci, apod.)“*.
22. Žádost o územní rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba bytového domu – X“ osobou zúčastněnou na řízení 3. byla podána dne 18.12.2017, přičemž k tomu dni byl účinný stavební zákon ve znění zákona č. 193/2017 Sb. Od 1.1.2018 nabyl účinnosti stavební zákon ve znění zákona č. 225/2017 Sb.
23. Podle bodu 10 přechodných ustanovení zákona č. 225/2017 Sb. správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.
24. Žalovaný, resp. stavební úřad tak postupovali v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 225/2017 Sb., když na žádost a řízení o ní aplikovali stavební zákon ve znění zákona č. 193/2017 Sb.
25. Namítá-li žalobkyně, že doplněním žádosti k výzvě stavebního úřadu ze dne 15.11.2019 došlo k celkové změně projektové dokumentace v takovém rozsahu, že se jedná o „jinou stavbu“, a proto měl stavební úřad aplikovat stavební zákon ve znění rozhodném ke dni doplnění žádosti osobou zúčastněnou na řízení 3., tj. k 15.11.2018, nemůže ji zdejší soud dát za pravdu.
26. Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí se podává, že osoba zúčastněná na řízení 3. i po doplnění žádosti žádala o umístění stavby bytového domu (podlažnost, půdorysné rozměry i napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu jsou totožné); změnou žádosti byla pouze upravena dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby tak, aby byla v souladu s obecnými požadavky na využívání území a stavby, s požadavky dotčených orgánů či jiných institucí, případně s požadavky účastníků řízení. Byť lze žalobkyni dát za pravdu, že doplněním žádosti došlo ke změně žádosti, jednalo se toliko o dílčí změny projektové dokumentace, které samostatně ani ve svém souhrnu nemohou materiálně znamenat novou žádost o územní rozhodnutí o umístění stavby.

Změnami došlo ke snížení počtů bytů a ateliérů (v této souvislosti také došlo ke snížení počtu parkovacích stání), byly provedeny drobné dispoziční změny (spojení bytů či ateliérů, změna dispozic sklepních kójí), byly odstraněny krajní řady balkónů a zmenšena šířka krajních řad okenních otvorů směrem do vnitrobloku. Zdejší soud tak považuje názor žalobkyně o nutnosti aplikovat stavební zákon ve znění zákona č. 225/2017 Sb. za nesprávný.

27. Žalobkyně dále v této souvislosti namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 41 odst. 8 správního řádu, podle něhož může účastník požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí a správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4 správního řádu.
28. K aplikaci § 41 odst. 8 správního řádu zdejší soud konstatuje, že změna obsahu podání se může týkat zejména rozšíření předmětu žádosti – tak tomu bylo i v žalobkyní odkazované věci, kde žadatel původně žádal o povolení k odběru podzemní vody z vrtu na dobu 15 let a následně tuto dobu rozšířil na 50 let (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 27/2008-57 ze dne 3.7.2008). V posuzované věci však dle názoru zdejšího soudu nelze úpravu žádosti v reakci na výzvu stavebního úřadu (spočívající v úpravě dispozice, snížení počtu jednotek, odstranění jedné řady balkónů a zmenšení šíře řady okenních otvorů) považovat za rozšíření žádosti osoby zúčastněné na řízení 3.; naopak takové dílčí zásahy do žádosti, resp. projektové dokumentace v případě řízení před stavebním úřadem jsou zcela běžné, neboť se žadatel snaží vyhovět požadavkům stavebního úřadu a získat pro sebe kladné rozhodnutí. Současně není relevantní ani nepodložené tvrzení žalobkyně, že shora vyjmenované změny žádosti o umístění stavby mohou negativně ovlivnit stabilitu sousední nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně. Zdejší soud současně nepřehlédl, že shora vyjmenovanými změnami projektové dokumentace mohlo být jen stěží zasaženo do práv žalobkyně, jak tato v žalobě tvrdí (viz citace výše) – tvrzení o korelaci mezi snížením počtu bytových jednotek a zvýšením hlučnosti, větší mírou zastínění pozemku žalobkyně či dokonce zhoršení situace s parkováním, se soudu jeví do značné míry jako účelové.
29. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že se nemohla se „změněnou“ žádostí seznámit a bylo tak zasaženo do jejího práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ze správního spisu se podává, že účastníci územního řízení byli informováni o doplnění žádosti, resp. o doložení nových podkladů pro rozhodnutí, vyrozuměním účastníků o pokračování územního řízení a předložení nových podkladů pro rozhodnutí č.j. BKPO/21144/17/2300/2326/12/Jan ze dne 9.12.2019, které bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Žalobkyni tak nic nebránilo se s podklady seznámit; to ostatně potvrzuje i skutečnost, že žalobkyně podala dne 17.1.2020 námitky účastníka do územního řízení.
30. Zdejší soud tak uzavírá, že shora uvedené námitky důvodnými neshledal.
31. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí bez odpovídajícího závazného stanoviska podle § 96b stavebního zákona.
32. K této námitce zdejší soud toliko konstatuje, že na žádost podanou osobou zúčastněnou na řízení 3. dne 18.12.2017 a řízení o ní se aplikuje stavební zákon ve znění zákona č.

193/2017 Sb., který ustanovení § 96b neobsahoval. Námitka žalobkyně je tedy s ohledem na posouzení aplikace správného znění stavebního zákona nedůvodná.

33. Žalobkyně dále namítá, že žádost nebyla doplněna, resp. projektová dokumentace nebyla opravena v části týkající se výpočtu IPP (indexu podlahové plochy), přičemž žalobkyně je toho názoru, že navrhovaný objekt dovolené IPP překračuje a umísťovaná stavby by tak nepřípustně narušila charakter okolní zástavby a zhoršila podmínky pro využívání sousedních nemovitostí; na těchto, dle žalobkyně důvodných obavách, nemůže ničeho změnit ani názor žalovaného o orientačním charakteru IPP ve stabilizovaných plochách.
34. Ze správního spisu se podává, že žalovaný svým rozhodnutím č.j. MMB/0290312/2019 ze dne 25.7.2019 zrušil původní rozhodnutí stavebního úřadu č.j. BKPO/21144/17/2300/2326/7/Jan ze dne 9.1.2019 a zavázal stavební úřad mimo jiné k tomu, aby se dostatečně zabýval IPP a za tímto účelem od žadatele opatřil projektovou dokumentaci, která bude obsahovat ověřitelný výpočet IPP; na to současně upozorňuje i žalobkyně v podané žalobě. Stavební úřad tak učinil výzvou k doplnění podání ze dne 29.8.2019. Žadatel na ni reagoval doplněním ze dne 15.11.2019, v rámci něhož mimo jiné doložil i „Průvodní zprávu“, „Dokumentaci pro vydání rozhodnutí o umístění stavby REVIZE 08/2019“, kde na stranách 6 až 12 uvedl jak obecná východiska, tak i konkrétní výpočet IPP; to ostatně reflektoval i stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí, kde uvedl, že *„[v] rámci projednání řízení byl žadatelem předložen prokazatelný a přezkoumatelný výpočet hodnoty IPP pro stabilizovanou plochu (hodnota 1,2) a výpočet hodnoty IPP stabilizované plochy včetně projednávaného záměru (hodnota 1,3)“*.
35. K samotnému narušení okolní zástavby a zhoršení podmínek žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„[k] indexu podlažních ploch se přiblíží pouze orientačně s tím, že IPP ve stabilizovaných funkčních plochách je dán stávajícím stavem zástavby v předmětné funkční ploše a upřesňuje se až při posuzování jednotlivých, konkrétních záměrů“*. Míra závaznosti IPP se podává přímo z Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna, kde je v bodu 8. uvedeno, že *„získaná hodnota IPP má při aplikaci na jednotlivých pozemcích orientační charakter s tím, že při povolování jak výstavby v prolukách, tak nástaveb a přístaveb stávajících objektů nesmí objem povolované stavby: narušit charakter okolní zástavby (daný převládajícími půdorysnými rozměry staveb, počtem nadzemních podlaží a způsobem řešení zastřešení včetně eventuálního podkroví) a zhoršit podmínky pro využívání sousedních nemovitostí“*. O (orientačním) charakteru, resp. závaznosti ukazatele IPP tak dle názoru zdejšího soudu nemůže být v posuzované věci sporu.
36. Stavební úřad se v prvostupňovém rozhodnutí místními poměry zabýval, když uvedl, že *„[s]tabilizovaná funkční plocha všeobecného bydlení je vymezena ul. X, ul. X a X. Zástavba v dané ploše je různorodá od staveb rodinných domů jednopodlažních s podkrovím po bytové domy pětipodlažní s podkrovím, šesti i osmipodlažní. Novostavba bytového domu se umísťuje do proluky. ... Navrhovaná stavba se svou výškou a počtem podlaží nebude nikterak svému okolí vymykát. Novostavba bytového domu neruší charakter okolní zástavby. ... Dokonce přímo na protější straně ulice se nachází šestipodlažní objekt. A dále také nelze pominout fakt, že architektonická podoba území se může přirozeně vyvíjet a měnit, nebrání-li tomu např. požadavky památkové péče. Novostavba nezhorší podmínky pro využívání sousedních nemovitostí. ... Navrhovaná stavba není zdrojem závad nebo vlivů, které by byly neslučitelné*

s pohodou bydlení v lokalitě samotné nebo v jejím okolí. Nelze předpokládat imise kouře, prachu, světla, stínu a hluku z oken bytů umísťované stavby. Potenciální imise při řádném užívání stavby k bydlení nemohou nikterak omezovat okolní vlastníky nad míru, jež by byla přiměřená poměrům, resp. jež by překračovala povinnost strpět řádné užívání jiných nemovitostí jejich vlastníky“.

37. Takové posouzení (možného) narušení charakteru okolní zástavby a zhoršení podmínek pro využívání sousedních nemovitostí považuje zdejší soud za dostatečné, přezkoumatelné a správné; s ohledem na okolní zástavbu nebude umísťovaná stavba *prima vista* narušovat její charakter a současně nelze *a priori* dovozovat nepřiměřený zásah do podmínek pro užívání sousedních nemovitostí. Žalobkyně nadto neuvádí žádné konkrétní negativní dopady umísťované stavby, toliko v obecných rysech tvrdí zhoršení podmínek parkování, hlukových hladin, apod. – k těmto tvrzením pak zdejší soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména na str. 6), kde žalovaný tato tvrzení vyvrací, a to i s odkazem na vydaná závazná stanoviska.
38. Cituje-li žalobkyně v žalobě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Aos 2/2013-116 ze dne 17.9.2013, pak to řeší zcela jinou otázku – formu změny IPP v územním plánu. Citace přitom toliko charakterizuje institut IPP, aniž by tato definice měla jakýkoli vliv na posouzení této věci.
39. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, nedopustil se porušení zásad správního řízení ani překročení správního uvážení a nezasáhl do ústavním pořádkem garantovaného vlastnického práva žalobkyně. I tyto námitky tak shledal zdejší soud nedůvodnými.
40. Dále žalobkyně brojí proti „nesouvztažnosti“ dříve vydaných stanovisek dotčených orgánů ke „změněné“ projektové dokumentaci předložené žadatelem dne 15.11.2019.
41. Zdejší soud úvodem konstatuje, že – ostatně jak již vyslovil výše – doplnění žádosti ze dne 15.11.2019 nelze považovat za tak rozsáhlé, aby se jednalo o zcela nový projekt, jak opakovaně tvrdí žalobkyně. Současně však zdejší soud námitce žalobkyně rozumí a v obecné rovině ji dává za pravdu v tom, že závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů mají (musí) být vydávána k „verzi“ projektu, který se bude fakticky na základě územního a stavebního povolení realizovat. Stejně tak je plně na místě požadavek žalobkyně na posouzení toho, zda změnami projektové dokumentace způsobenými doplněním ze dne 15.11.2019 nepozbylo některé ze závazných stanovisek a vyjádření „platnosti“ právě pro takovou změnu, která by odůvodňovala nové posouzení projektové dokumentace dotčeným orgánem.
42. Žalovaný k posouzení povahy změn projektové dokumentace doplněním ze dne 15.11.2019 v odůvodnění napadeného rozhodnutí spíše obecně uvedl, že „provedené změny dokumentace neměly žádný vliv na uvedená stanoviska, a tudíž je bylo možno zahrnout do výrokové části rozhodnutí“. Byť by si jistě posouzení změn projektové dokumentace s dopady do platnosti (aktuálnosti) závazných stanovisek zasloužilo více pozornosti žalovaného, je i z takto obecného vyjádření (a v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí) seznatelné, že se touto otázkou žalovaný zabýval.
43. K samotnému posouzení „nesouvztažnosti“ závazných stanovisek k projektové dokumentaci pozměněné doplněním ze dne 15.11.2019 však žalobkyně svou žalobní

argumentaci věcně omezuje toliko na závazné stanovisko MMB OPP č.j. MMB/0422214/2019/Š/zs ze dne 7.10.2019 a ve zbytku ji ponechává toliko v obecné rovině. S ohledem na dispoziční zásadu však míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/1996 Sb. NSS, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

44. Jde-li tedy o obecnou rovinu této námitky, pak zdejší soud konstatuje, že žalovaný se jí v napadeném rozhodnutí (byť stručně) zabýval a zdejší soud nepovažuje změny projektové dokumentace provedené doplněním ze dne 15.11.2019 za tak rozsáhlé, aby *prima vista* nutně vedly k „aktualizaci“ závazných stanovisek dotčenými orgány.
45. Pokud jde o závazné stanovisko orgánu památkové péče č.j. MMB/0422214/2019/Š/zs ze dne 7.10.2019, pak zdejší soud konstatuje, že toto (kladné) závazné stanovisko bylo vydáno již k „revidované“ projektové dokumentaci, tj. k verzi projektové dokumentace po doplnění ze dne 15.11.2019. Tato skutečnost vyplývá z příloh závazného stanoviska, kterými jsou dva výkresy (pohled dvorní – západ a pohled uliční – východní), které jsou shodné se změněnou projektovou dokumentací ve verzi doplnění ze dne 15.11.2019 (tzv. REVIZE PD 08/2019). Námitka žalobkyně je tedy nedůvodná.
46. Zpochybňuje-li žalobkyně pravomoc žalovaného posoudit, zda je s ohledem na změny žádosti nutné požadovat „aktualizovaná“ závazná stanoviska po dotčených orgánech, pak jí zdejší soud nemůže dát za pravdu ani v tomto. Jak k této otázce uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 10 As 224/2018-56 ze dne 27.6.2019: *„[b]ylo by v příkrém rozporu se zásadou ekonomie řízení mechanicky předkládat všem dotčeným orgánům každou sebemenší změnu či úpravu (ale též opravu) původní projektové dokumentace, a to jen a pouze proto, aby se k takové dílčí úpravě dokumentace vyjádřily. Je naopak odpovědností stavebního úřadu vyhodnotit stavebníkem předloženou změnu původní (dotčenými orgány již hodnocené) projektové dokumentace. Pokud dospěje k závěru, že se jedná o změnu nikoli v nepodstatnou (tj. ne o změnu marginální či kosmetickou), musí dotčené orgány opět požádat o vydání stanovisek. Stavební úřad nesporně disponuje dostatečnou odborností, aby mohl posoudit, jak významná je konkrétní změna předloženého projektu. Nic mu přitom nebrání, aby se v případě jakýchkoli pochybností (v souladu se zásadami součinnosti a dobré správy) dotázal dotčeného orgánu, zda je – s ohledem na navrhované změny – potřebné mu předložit pozdější (upravenou) projektovou dokumentaci k vyhotovení nového stanoviska.“* Zdejší soud přitom nemá důvod se od citovaného právního názoru odchýlit a považuje jej za věcně zcela správný.
47. Konečně žalobkyně nesouhlasí s tím, že závazné stanovisko MMB OPP a závazné stanovisko HZS nebylo nutné uvádět ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu, neboť neobsahují žádné podmínky.
48. Zdejší soud k této námitce konstatuje, že s ohledem na dikci § 149 odst. 7 správního řádu, podle něhož směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, nemohla být žalobkyně uvedením shora zmíněných závazných stanovisek (jen) v odůvodnění

rozhodnutí nikterak dotčena na svém právu napadnout případně tato stanoviska v rámci odvolání. Správní řád totiž v citovaném ustanovení nepodmiňuje možnost odvolat se proti obsahu závazného stanoviska skutečností, zda je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí či nikoli. Význam uvedení závazného stanoviska ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu je namístě právě v případech, že toto stanovisko obsahuje „závazné“ podmínky pro realizaci záměru; to ostatně správně uvedl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 7-8). Zdejší soud tak neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani z tohoto důvodu.

49. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu tedy jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Osobám na řízení zúčastněným soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim nějaké náklady vznikly, a proto soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 17. června 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu